

Arrest

nr. 229 730 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 april 2009 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen. Op 24 juli 2009 wordt de verzoekende partij vrijgesteld en op 25 juli 2009 wordt zij gerepatriëerd naar Turkije.

1.2 Op 20 juni 2019 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

1.3 Op 20 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gent op 20/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: K(...)

voornaam: M(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias: S(...) M(...) F(...) (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/06/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vier of vijf maanden in België te verblijven. Mogelijk is hij dus teruggekeerd nog voor het inreisverbod van 10 jaar dat op 28/04/2019 aan hem werd betekend, verstreken was.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een valse identiteit om de autoriteiten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene beweert sinds vier of vijf maanden in België te verblijven. Mogelijk is hij dus teruggekeerd nog voor het inreisverbod van 10 jaar dat op 28/04/2019 aan hem werd betekend, verstreken was.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften. Hij gebruikt namelijk een valse identiteit om zijn ware identiteit te verhullen (PV GE.(...)/2018 door PZ GEnt).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkenen door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien trof de politie van Gent betrokkene aan terwijl hij aan het werk was, dit terwijl hij niet over de nodige documenten om arbeid te mogen verrichten in België, beschikt. De sociale inspectie zal een navolgend pv voor zwartwerk opstellen.

Betrokkene verklaart dat hij eerder al in België was. Het is zijn tweede thuisland, hij wil hier een nieuw leven beginnen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije aan een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld, aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart een verloofde te hebben in België, het betreft S(...) D(...) ((...)), een Bulgaarse onderdane met een verblijfsrecht in België. Dit opent geen recht op verblijf voor betrokkene. Het staat mevrouw S(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar Turkije om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan ook een opheffing van het inreisverbod aan vragen overeenkomstig de vigerende bepalingen ter zake om op legale wijze terug te kunnen komen naar België. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing impliceert dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. (...)"

1.4 Op 3 juli 2019 keert de verzoekende partij vrijwillig terug naar Turkije.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: (...)

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 20.06.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. (...)

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze waarom de maximum duur van drie jaar wordt opgelegd.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker op illegale wijze in België heeft verbleven en de openbare orde zou geschaad hebben. Het is zoeken naar een verdere motivering... De overige tekst heeft immers in zijn geheel betrekking op de verwijderingsbeslissing.

Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom het inreisverbod met een maximumduur van drie jaar werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoeker heeft hier inderdaad een verloofde, mevrouw S(...) D(...), die de Bulgaarse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft (RR: (...)). Het koppel wenst aldus te trouwen.

Het was dus wel degelijk de bedoeling van verzoeker om hier op legale wijze te verblijven, daar dit nodig is om zijn gezinsleven met zijn toekomstige echtgenote hier te kunnen verder zetten.

Verzoeker heeft dit dan ook zo verklaard.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een maximumduur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel.

Bovendien heeft verzoeker thans aangegeven dat hij zich niet zal verzetten tegen de geplande repatriëring, dewelke zal doorgaan op 03.07.2019 (STUK 3). Verzoeker zal vanuit Turkije het nodige

doen om op legale wijze terug te kunnen keren naar België en alhier met zijn vrouw te kunnen verblijven. De geplande trouw zal daarbij doorgaan in Turkije.

Verwerende partij stelt zélf het volgende in de motivering van de verwijderingsbeslissing:

“Betrokkene verklaart een verloofde te hebben in België, het betreft S(...) D(...) (...), een Bulgaarse onderdane met een verblijfsrecht in België. Dit opent geen recht op verblijf voor betrokkene. Het staat mevrouw S(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar Turkije om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan ook een opheffing van het inreisverbod aan vragen overeenkomstig de vigerende bepalingen ter zake om op legale wijze terug te kunnen komen naar België. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing impliceert dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.”

Verwerende partij gebruikt dit met andere woorden zélf als argument om de verwijderingsbeslissing te verantwoorden. Wel, verzoeker volgt thans deze instructies op en zal terugkeren naar Turkije om aldaar het nodige te doen tot legaal verblijf in België. Middels voorliggend beroep wordt daarbij het inreisverbod aangevochten.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval: (...)

In casu is dit niet gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker. (...)

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Verzoekende partij voert aan dat er in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd zou zijn waarom er voor een termijn van 3 jaar gekozen werd.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

De bestreden beslissing maakt in het bijzonder uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden;
- het belang van de immigratiecontrole;
- het handhaven van de openbare orde.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd er wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij uit trouwens geen kritiek op de bovenvermelde motieven, zodat kan worden aangenomen dat zij deze motieven niet betwist.

Verzoekende partij uit voorts kritiek op de bestreden beslissing omdat “de overige tekst” in zijn geheel betrekking zou hebben op de verwijderingsbeslissing.

Verweerder meent dat verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, mocht de gemachtigde van de Minister zich in de bestreden beslissing wel degelijk steunen op de elementen die reeds werden opgenomen in de bijlage 13septies dd. 10.05.2019. Verzoekende partij geeft zelf aan dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de bijlage 13septies dd. 20.06.2019. Eens uitgevoerd, zal de bijlage 13septies dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

Verzoekende partij maakt derhalve onterecht abstractie van de motieven die de bijlage 13septies dd. 20.06.2019 ondersteunen.

Een globale lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de Minister – in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert – evenzeer rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de beweerd partner van verzoekende partij, mevr. S(...). De gemachtigde van de Minister kwam evenwel geheel terecht tot het besluit dat er geen schending van art. 8 EVRM dreigt.

Zie ter zake:

“Betrokkene verklaart een verloofde te hebben in België, het betreft S(...) D(...) (...), een Bulgaarse onderdane met een verblijfsrecht in België. Dit opent geen recht op verblijf voor betrokkene. Het staat mevrouw S(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar Turkije om daar het familie leven verder te zetten. Betrokkene kan ook een opheffing van het inreisverbod aan vragen overeenkomstig de vigerende bepalingen ter zake om op legale wijze terug te kunnen komen naar België. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing impliceert dus geen schending van art. 8 EVRM.”

Verzoekende partij betwist ook deze motieven niet.

Verweerder laat gelden dat uit de voormelde motieven duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Minister afdoende motiveerde om welke reden hij een inreisverbod van 3 jaar proportioneel acht.

Verzoekende partij toont geen schending aan van art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.”

3.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. De verzoekende partij voert echter aan dat omtrent de duur van het inreisverbod niet afdoende werd gemotiveerd.

De voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarnaar de verzoekende partij in haar uiteenzetting ook verwijst en dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. *In casu* blijkt uit het bestreden inreisverbod dat het eerste geval van toepassing is. Dit blijkt tevens uit de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, met name de bijlage 13septies van 20 juni 2019. De verzoekende partij heeft de voormelde verwijderingsbeslissing niet aangevochten en geeft in haar verzoekschrift zelfs uitdrukkelijk aan dat zij zich niet zal verzetten tegen de geplande repatriëring op 3 juli 2019. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op deze datum ook daadwerkelijk vrijwillig is vertrokken. De vaststelling in de voormelde bijlage 13septies van 20 juni 2019 dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijft dan ook overeind. De verzoekende partij kan het opleggen van het inreisverbod op zich dan ook niet betwisten.

De Raad moet echter wel ingaan op haar betoog met betrekking tot de duurtijd van het inreisverbod (met name drie jaar) en de proportionaliteit ervan. De verzoekende partij geeft hierbij uitdrukkelijk aan dat de motivering in dit verband niet afdoende is. Zij wijst erop dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij geeft aan dat om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden, slechts wordt verwezen naar het gegeven dat zij op illegale wijze in België heeft verbleven en de openbare orde zou hebben geschaad, maar dat het zoeken is naar een verdere motivering. Zij stelt dat de overige tekst immers in zijn geheel betrekking heeft op de weigeringsbeslissing. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat zij hier een verloofde heeft, mevrouw D. S., die de Bulgaarse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft, en dat zij aldus wensen te trouwen. Verder geeft zij aan dat het dus wel degelijk haar bedoeling was om hier op legale wijze te verblijven, daar dit nodig is om haar gezinsleven met haar toekomstige echtgenote hier te kunnen verderzetten. Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar een motief dat de gemachtigde zelf opneemt in de motivering van de verwijderingsbeslissing, waarin hij verwijst naar mevrouw D. S. en de mogelijkheid voor de verzoekende partij om de opheffing van het inreisverbod te vragen om op legale wijze terug te komen naar België. Zij geeft aan dat de gemachtigde dit zélf als argument gebruikt om de verwijderingsbeslissing te verantwoorden, dat zij thans deze instructies opvolgt en zal terugkeren naar Turkije om aldaar het nodige te doen “tot” legaal verblijf in België en dat daarbij middels het voorliggend beroep het inreisverbod wordt aangevochten.

Zoals blijkt het de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *“De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde de volgende redenen opgeeft om de verwijderingsbeslissing gepaard te laten gaan met een inreisverbod van drie jaar: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht stelt, betwist de verzoekende partij op zich niet dat zij getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Ook op het belang van de immigratiecontrole gaat zij op zich niet in. De verzoekende partij benadrukt echter uitdrukkelijk dat zij in België een verloofde heeft, met name mevrouw D. S., die de Bulgaarse nationaliteit heeft en over een legaal verblijf beschikt, en dat zij de bedoeling had in België een legaal verblijf te bekomen, om haar gezinsleven hier te kunnen verderzetten. De verzoekende partij erkent dat de gemachtigde over mevrouw D. S. heeft gemotiveerd, maar benadrukt dat hij dit slechts heeft gedaan in het kader van de verwijderingsbeslissing.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde inderdaad de volgende motivering heeft opgenomen in de bestreden beslissing: *“Betrokkene verklaart een verloofde te hebben in België, het betreft S(...) D(...) ((...)), een Bulgaarse onderdane met een verblijfsrecht in België. Dit opent geen recht op verblijf voor betrokkene. Het staat mevrouw S(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar Turkije om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan ook een opheffing van het inreisverbod aan vragen overeenkomstig de vigerende bepalingen ter zake om op legale wijze terug te kunnen komen naar België. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing impliceert dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.”*

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde gehanteerde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In casu onderzoekt de gemachtigde de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM in het licht van het gezinsleven van de verzoekende partij met mevrouw D. S. Hij besluit dat zulke schending niet aannemelijk wordt gemaakt en dat hij *“bijgevolg”* *“in zijn verwijderingsbeslissing”* rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad kan samen met de verzoekende partij slechts vaststellen dat de gemachtigde aldus uitdrukkelijk aangeeft dat de betrokken overwegingen betrekking hebben op de bepalingen van het voormelde artikel 74/13 in het kader van de verwijderingsbeslissing. Er kan daarbij niet worden voorgehouden dat deze bepaling tevens van toepassing zou zijn op inreisverboden. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zelf aangeeft, kan met betrekking tot een inreisverbod

niet dienstig naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden verwezen, omdat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

Een beslissing tot verwijdering is overeenkomstig artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Een inreisverbod daarentegen is overeenkomstig artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*”. Het begrip ‘terugkeer’ ten slotte doelt overeenkomstig artikel 1, § 1, 5° van de vreemdelingenwet op “*het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*”. De voormelde bepalingen vormen een omzetting van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn.

In zijn arrest *Ouhrami* (26 juli 2017, C-225/16) maakt het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ) het onderscheid tussen verwijderingsbeslissingen en inreisverboden als volgt duidelijk:

“49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50 Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.”

De Raad merkt in dit verband op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening moet houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Uit de bovenstaande bepalingen en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt aldus dat een verwijderingsbeslissing en een inreisverbod twee verschillende beslissingen zijn met een verschillende draagwijdte. Terwijl de eerstgenoemde beslissing consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf verbindt, betreft de laatstgenoemde beslissing een eventueel later verblijf en maakt ze dit onrechtmatig. De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet voorhouden dat de motivering waarin de gemachtigde een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM onderzoekt, waarvan de gemachtigde zelf stelt dat hij hierdoor in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zonder meer van toepassing zou zijn op het thans bestreden inreisverbod. De Raad benadrukt dat het niet aan hem als annulatierechter is om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen dat en op welke manier een motief, waarvan uitdrukkelijk wordt gesteld dat het betrekking heeft op een verwijderingsbeslissing en op een bepaling die slechts geldt voor verwijderingsbeslissingen, ook van toepassing is of kan zijn op de motivering die moet onderbouwen dat het opleggen van een inreisverbod met een specifieke duur van drie jaar proportioneel is in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij. Het komt ook niet toe aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of de elementen waarnaar de gemachtigde met betrekking tot de duur van het inreisverbod wel verwijst, op zich zouden volstaan om te onderbouwen dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Ook de verwerende

partij kan in haar nota met opmerkingen niet zonder meer oordelen dat de gemachtigde door middel van het eigenlijke met betrekking tot de duur van het inreisverbod opgenomen motief wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke situatie eigen aan de situatie van de verzoekende partij.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij verder nog dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek dat “*de overige tekst*” in zijn geheel betrekking zou hebben op de verwijderingsbeslissing. De verwerende partij geeft aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk mocht steunen op elementen die reeds waren opgenomen in de bijlage 13septies van 20 juni 2019, dat de verzoekende partij zelf aangeeft aan deze bijlage gevolg te zullen geven en dat deze bijlage, eens uitgevoerd, definitief in het rechtsverkeer aanwezig zal zijn. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij onterecht abstractie maakt van de motieven die de bijlage 13septies van 20 juni 2019 ondersteunen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij niet duidelijk maakt op welke manier het relevant is dat de bijlage 13septies van 20 juli 2019, eens uitgevoerd, definitief in het rechtsverkeer aanwezig zal zijn. Deze vaststelling en het gegeven dat de verzoekende partij de betrokken verwijderingsbeslissing vrijwillig heeft uitgevoerd, doen geen afbreuk aan de hogere vaststelling dat een verwijderingsbeslissing zoals de betrokken bijlage 13septies en een inreisverbod zoals de thans bestreden beslissing, twee onderscheiden beslissingen zijn met een volledig andere draagwijdte. Niets verhindert de gemachtigde om zowel in het kader van de verwijderingsbeslissing als met betrekking tot de duur van het inreisverbod te motiveren met betrekking tot de aanwezigheid van de partner van de verzoekende partij, mevrouw D. S. Hij moet er daarbij echter wel over waken dat deze motivering telkens afdoende is en bijgevolg pertinent en draagkrachtig voor de betrokken beslissing. *In casu* kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde dit element van het gezinsleven specifiek heeft betrokken op de duur van het inreisverbod. De gemachtigde heeft immers integendeel het betrokken motief uitdrukkelijk betrokken op de verwijderingsbeslissing en op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, een bepaling die slechts van toepassing is op verwijderingsbeslissingen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, is het in deze omstandigheden niet aan de verzoekende partij om op basis van “*een globale lezing van de bestreden beslissing*” zelf te distilleren op welke manier de gemachtigde haar gezinsleven met mevrouw D. S. al dan niet relevant heeft geacht voor het bepalen van de specifieke duur van het bestreden inreisverbod, *in casu* drie jaar.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet afdoende werd gemotiveerd. Bijgevolg ligt een schending van de formele motiveringsplicht voor.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op de overige onderdelen van dit middel moet dan ook niet verder worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE